

Negociar amb el PP? Per què no?

written by Joan Fonollosa | 1 de setembre de 2023

La data fixada per al debat d'investidura és relativament llunyana, el 26 i 27 de setembre. Això vol dir que durant gairebé un mes el Sr. Feijóo maldarà (se suposa) per aconseguir els vots que necessita per a ser investit i ja ha dit que no té cap inconvenient a parlar amb Junts (és a dir el MHP Puigdemont, ni que sigui indirectament).

Davant d'aquesta possibilitat ja hi ha hagut veus dins de l'independentisme més abrandat dient que de cap manera, que això seria un retorn a l'autonomisme, etc. Això s'afegeix a determinades queixes sobre el que s'ha fet fins ara: accedir a elegir una presidenta del Congrés socialista a canvi d'una carta sol·licitant l'oficialitat del català (i del basc i del gallec) a les Institucions europees que, com més anem sabent, menys clara resulta. I esmento només la carta perquè, de fet és l'únic "fet comprovable" en paraules del mateix President; la resta de compromisos són promeses que probablement no s'acabaran complint.

També s'ha criticat que Junts i ERC hagin pogut formar grups parlamentaris gràcies als préstecs del PSOE i Sumar, sense contrapartides, que se sàpiga; en conseqüència més d'un (pensa malament i encertaràs) en dedueix que sí que n'hi ha, però són amagades, probablement perquè són cessions impresentables.

Deixeu-me dir que a mi, tot el que s'ha fet fins ara, no em sembla tan malament, almenys tenint en compte el que se'n sap.

El reconeixement del català a Europa és un afer que ja "ve de sèrie" amb la independència, de manera que en el fons no deixa de ser "peccata minuta" i només tindrà sentit si es perd un referèndum legal, vinculant i amb totes les garanties. Tanmateix, la carta europea és un fet comprovable que farà el

seu camí i ja veurem fins on arriba. Sens dubte a França i a Itàlia no els farà gens de gràcia i està per veure què diu Portugal sobre el gallec. I encara que tiri endavant sembla que el camí burocràtic és llarg i complex, de manera que potser acabi en no res; així doncs, ho interpreto més com una manera d'ensenyar les urpes abans de la negociació de veritat (al PSOE però també al PP) que no un resultat efectiu. El proper dia 19 tindrem un primer tast de per on poden anar les coses.

Sobre la creació dels grups parlamentaris, tret que hi hagi contrapartides amagades realment escandaloses, em sembla un bon triomf: com més eines hi hagi a l'abast, més força per actuar, i en la situació actual cap eina és negligible. D'altra banda, tampoc no m'estranyaria que no n'hi hagi de contrapartides: després d'haver vist les orelles al llop és lògic que PSOE i Sumar vulguin afalagar els interlocutors cara a la negociació realment important. Sempre, és clar, que això no hagi vingut acompanyat de la famosa "raspallada madrilenya" de la que parlava el President Tarradellas: esperem que la Míriam Nogueres i companyia estiguin immunitzades contra això.

I arribem al moll de l'os i el motiu d'aquest article. Ara mateix és, formalment, el PP qui ha de cercar els suports que li falten per arribar a la famosa xifra de 176 diputats. Si us he de ser sincer, jo crec que si els aconsegueix serà més amb el PNB que amb qualsevol altre. No pas perquè els del PNB sàpiguen negociar millor –que en saben, i molt– sinó perquè des de sempre les concessions als bascos generen molt menys rebuig que les fetes als catalans, i en qualsevol cas les seves exigències seran molt més assumibles: amb un parell de transferències i/o retocs al "cupo" ho poden resoldre.

Però anem a la nostra: per què no negociar amb el PP, fins i tot amb Vox, si ells ho accepten? No havíem quedat que un dels nostres objectius és demostrar a tothom que nosaltres, al contrari d'ells, sempre estem disposats a negociar i a parlar amb tothom?

Deixeu-me recordar un parell de frases famoses que representen coses bàsiques en política, sobretot en política internacional (si volem ser un Estat, comencem a actuar com a tal):

1. "Anglaterra no té aliats permanents ni enemics irreconciliables. L'única cosa permanent d'Anglaterra són el seus interessos" (no sé exactament qui ho va dir el primer, ho he vist atribuït a diferents personatges, però en tot cas és una veritat com un temple).
2. L'únic amb qui es pot pactar la pau és amb l'enemic" (Desmond Tutu).

Si volem l'autodeterminació, que de fet és l'únic objectiu que paga la pena –l'amnistia hi va inclosa–, ens hauria de ser exactament igual que ens la reconegui el PP, el PSOE, Vox o la Verge del Rocío. Per tant, si volen parlar-ne, parlem-ne: per nosaltres, que no quedi. Això sí, les exigències han de ser les mateixes per a tothom; recordem Pla: "el que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerrres".

D'altra banda, em sembla que un hipotètic acord amb el PP i fins i tot amb Vox tindria més garanties de compliment que no amb el PSOE: PP i Vox no faran res que el "deep estate" no aprovi i és feina seva convèncer-los. Altra cosa és si seran capaços de pactar l'autodeterminació de Catalunya (probablement no) i aleshores... continuem amb el pla ja previst: a veure-les venir, mantenir-se ferm i aixecar unilateralment la suspensió d'independència un cop guanyades les eleccions catalanes.

PS. Amb aquest article a punt d'enviar m'arriba la notícia que, aprofitant el final de la legislatura de l'Assemblea de Representants del Consell de la República, el President Puigdemont ha decidit dissoldre-la i substituir-la per un sistema bicameral, amb una cambra "territorial" i una altra "tècnica". Sens dubte una mala decisió i pitjor executada: sense debat, sense explicacions prèvies i sense coneixement

dels afectats. No dubto de les bones intencions del President, però com diu la dita, de bones intencions l'infern n'és ple. Si l'AR era el "Parlament" de la República, com se'n diu d'un país on el President, en lloc de convocar eleccions, dissol el Parlament i en canvia la composició al seu gust?